

derstrevet saa godt som af hele Byens myndige Befolkning, som gik ud paa at begjære en selvstændig Byfoged eller i alt Fald en selvstændig Dyrighedsperson, om just ikke at faae Byen gjort til Kjøbstad. Dette Ansøg blev afflaaet, og Loven blev vedtagen uden at tage Hensyn dertil. Nu er det ganske vist, at det, naar Byen skal udrede alle dermed forbundne Udgifter, ikke alene de directe, thi de ere vel ikke saa bethdelige, men de indirecte, saasom til Arresthuus, Raadhuus, bedre Gader, kort sagt Alt, hvad dermed staaer i Forbindelse, vilde den bebyrdes med ganske bethdelige Udgifter, og det er derfor ganske klart, at det er i Byens egen Interesse, at den har faaet dette Udfald, og jeg skal heller ikke affeet derfra, holde stærkt paa, at Byen skulde have nogen selvstændig Dyrighedsperson, fordi det maaffee vilde stride mod Analogien paa andre Steder, skjøndt der er Meget, der taler derfor. Man har nemlig intet Sted i Danmark to Byer af den Størrelse under een Bestyrelse i een Jurisdiction. Men hvad der egentlig har forbauset Beboerne, det er, at man har nægtet dem en selvstændig Byfoged, samtidig med at en Embedsmand boer i Byen, som Gud og hver Mand bekendt, ikke gjør Nytte for 4 R. Man har i Byen en Toldforvalter, som intet har at bestille, en Post, som for mange Aar tilbage er oprettet uden Beboernes Ansøg, og som flere Gange er bleven besat, skjøndt der var indtruffet Vacance, en Post, hvortil der netop gaaer de Udgifter, som vilde være tilstrækkelige til at dække Løn- nen til en Byfoged. Jeg skal naturligviis ikke trække denne Toldforvalter videre ind i denne Sag, undtagen forsaavidt man vil gaae analogist frem efter Havnecommissionsanordningen for Kongeriget, da man saa kunde tænke sig, at Regjeringen, naar den udsteder det nye Regulativ, anordne, at Toldforvalteren, for at han dog kunde have Lidt at bestille, skulde tiltræde Havnecommissionen, men saa skal jeg tillade mig at udtale, at jeg formener, at vedkommende By vil være istand til uden nogenformhelst Hjælp, enten fra Toldforvalteren eller vedkommende Byfoged i Væreskjøbing, at bestyre sine Anliggender fuldkomment selvstændig. Forøvrigt skal jeg ved dette som ved alle andre Punkter, vedrørende § 2,

udtale, at jeg haaber, og jeg kan sige, at jeg veed, at den ærede Minister har forelagt vedkommende allerede nu eksisterende Communalraad det eventuelle Regulativ til Betænkning; jeg haaber altsaa, at den ærede Minister vil tage særligt Hensyn til selve Byens igjennem dens Communalraad udtalte Ansøg, og jeg er overbevist om, at den hverken ønsker Toldforvalteren eller Byfogden som Deeltagere i Havnecommissionen. Jeg mener, at denne By burde man indrømme en selvstændig Virksomhed ligeoverfor dens Havn, som den ganske vist selv har skabt; alle Theorier om Statens Deeltagelse i Havnene kan jeg ikke lægge stor Vægt paa; Marstals Havn er anlagt og dannet af selve Byen, Staten har ikke bidraget det Allersjæreste dertil, og den Omstændighed, at den har en Havn, stor Skibs fart og en bethdelig Commercelæstædregtighed, kunne Beboerne hovedsagelig tilskrive den Omstændighed, at de have været saa lykkelige, at deres By ikke er bleven Kjøbstad. Hvis Marstal for 50 Aar siden var bleven Kjøbstad med alle deraf flydende Byrder og med Forpligtelse til at opføre ganske vist heelt andre Bygninger og anlægge heelt andre Gader, end den nu har, saa er jeg er overbevist om, at den Virksomhed, som der nu er tilstede, og den Folkerigdom, som nu er der, vilde ikke have været tilstede, end ikke engang i halvt saa stor Grad som nu, i den Grad vilde alle de indirecte Byrder, der følge med en særlig Bybestyrelse, have trykket disse tarvelige Mennecker, saaledes at deres Virksomhed i høi Grad var bleven indskrænket. Der er nu selvfølgelig for Marstals Vedkommendes som for Kjøbstædernes Vedkommende Spørgsmaal om Havnefogedpostens Besættelse; det synes at være en ubethdelig Sag, men det er dog en Hovedsag for mange Kjøbstæder, og jeg vil sige, at det er en Værfærdssag for Marstal, at man ikke der indtvinger den Bestemmelse, som man vil gjøre gjældende for Byerne i Kongeriget. Man siger til Kjøbstæderne: Naar Havnefogden gaaer af, saa besætte vi Posten. I Marstal er der en Havnefoged, som jeg er overbevist om, at har han 100 Rb. i Løn, saa har han ikke Mere; han har rimeligviis meget Mindre, og han er engang tilfreds dermed. Desom nu denne Kjøb-